

TEATRE

Un tramvia anomenat desig

Àurea Márquez, Emma Vilarasau i Marc Martínez protagonitzen l'obra de Williams

JOSEP LOSADA

Figures sense paisatge

Joaquim Noguero

'Un tramvia anomenat desig', de Tennessee Williams. Traducció: Joan Sellent. Direcció: Manuel Dueso. Intèrprets: Emma Vilarasau, Marc Martínez, Àurea Márquez, Jordi Figueras, Xavier Ruano, Daniela Feixas, Armand Villén i Gerard Iruveda. Teatre Romea. 18 d'octubre.

Muntar clàssics no és mai fàcil, quan hi ha tanta gent que encara creu a vegades que no en tenim, o que mai no deixa de ser res més que una activitat arqueològica només apta per a erudits, una mena d'exercici d'entomologia contemporàniament inútil. Si, a sobre, el referent és poc conegut, tota revisió es veu obligada a partir gairebé del buit pel que fa al bagatge que cal suposar en tot possible receptor. Però aquest no és el cas ni de Tennessee Williams ni, encara menys, d'*Un tramvia anomenat desig*. Al contrari. I això encara pot ser pitjor. Aquí, la dificultat de tota nova proposta no rau en el des-

coneixement, sinó en el pes d'una icona cinematogràfica absolutament ineludible respecte de la qual tothom establirà comparacions. No hi fa res que el director o els actors no tinguin en compte la pel·lícula, o que no hagin volgut tenir-hi: facin el que facin, l'hi tindrà el públic. Però el rastre que Marlon Brando ha deixat sobre el personatge del brutal Staley Kowalski al *Romea* només té ecos físics en la tria de la samarreta blanca de tirants, model Imperi. En Brando hi havia una càrrega sexual que era més la d'un imant que la d'una màquina piconadora. La interpretació de Marc Martínez té més necessitat de ser irada, és més cridada, més fatxenda de barri llatí –això no és Nova York, ni falta que fa–, però igualment efectiva: en el posat del cos, en l'accent xava, en la ironia despietada que és capaç de representar o en la brutalitat que es desprèn dels seus alts i baixos de veu.

tar o en la brutalitat que es desprèn dels seus alts i baixos de veu.

Així, el millor de l'obra és la qualitat de les interpretacions, i el registre que la direcció ha escollit per a cadascuna d'elles. Àurea Márquez imposa amb una naturalitat fora mida l'alegria sensual, espontània, feliç i, per això mateix, capaç de comprendre i de perdonar que té el personatge de Stella. Emma Vilarasau mou la seva Blanche entre el falset sobreactuat en què el mateix personatge voldria inscriure la seva vida social, les esquerdes etíliques que posen al descobert la seva vulnerabilitat emocional i, per via d'aquesta, les baixades més fondes al capdavant d'un pou dels records anegat d'aigua estancada i pútrida, a la vora mateix de la bogeria. I Jordi Figueras troba els registres més adients de Mitch en allò que el personatge té de volguda ingenuïtat, de tipus vergonyós, d'un temperament de senzillesa tranquil·la a flor de pell, que hauria preferit ben segur que l'enganyessin abans que la solitud i la infelicitat a què ara sembla destinat.

El tercet d'amics de Stanley funciona i és perfectament completat per Xavier Ruano i Armand Villén. I tot això fa que tant el càsting com la direcció d'actors sigui un dels encerts bàsics de Manel Dueso a l'hora d'encarar la proposta. Els aspectes més discutibles, en canvi, vindrien del barroquisme d'una escenografia que dispersa la mirada, d'alguns subratllats musicals, o de l'efectisme d'un darrer efecte de maquinària que es fa mirar més per com funciona, com una joguina, que de la sensació o la idea que hi hagi darrere. Sense aquest aparell, sense tant d'aparat, tan sols concentrant la llum en Blanche, s'hauria aconseguit el mateix efecte.

La sordesa i el malhumor de Beethoven podrien estar causats per l'enverinament

Efe

WASHINGTON

Un prolongat enverinament per plom podria haver estat la causa de la proverbial irritabilitat, els canvis d'humor i, fins i tot, la sordesa de Ludwig van Beethoven. Això es desprèn d'uns estudis realitzats per científics nord-americans. A partir d'anàlisis de raigs X, restes de metall i proves d'ADN efectuades en alguns dels seus cabells comprats el 1994 en una subhasta a Londres, els experts del Centre d'Estudis sobre Beethoven de Phoenix (Estats Units) han arribat a la conclusió que el compositor alemany patia plumbisme, malaltia que podria haver provocat la seva mort el 1827. L'organisme del músic tindria una concentració de plom 100 cops superior a l'acceptable, si bé les raons encara són desconegudes. La causa més probable és l'aigua que bevia. Les anàlisis s'han realitzat tant amb fragments de cabell com amb pèls que mantenen el bulb de l'arrel. Els cabells són una rica font d'informació al voltant de les malalties que ha desenvolupat una persona al llarg de la seva vida, ja que contenen nombroses dades sobre l'estat de l'organisme. La presència de plom s'ha lligat als canvis de personalitat i també hi ha casos documentats d'haver provocat sordesa. Les investigacions descarten la presència de quantitats importants de mercuri en el cos del compositor, un tractament usual a l'època per combatre la sífilis, malaltia que Beethoven no hauria patit.

A* el diari AVUI us convida a

L'AUDITORI

Música i Natura

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya

director: Antoni Ros Marbà

Beethoven *Simfonia núm. 6 op. 68 "Pastoral"*
Mendelssohn *Les Hèbrides, op. 26*

Joaquim Serra *Impressions camperoles*
Txaikovski *Vals de les flors*

dissabte 21 d'octubre,
a les 7 de la tarda

Reservi les seves entrades amb el carnet de subscriptor del diari AVUI al Servei al Lector, tel. 93 316 3900, de 9 a 2/4 de 2 i de 4 a 6.

ENTRADES LIMITADES

CLUB DE SUBSCRIPTORS

Treballem per la justícia

CÀRITAS

Col.labora

TNC
Teatre Nacional de Catalunya
www.tnc.es
Sala Petita
Del 19 d'octubre
al 30 de desembre
de 2000
HENRIK IBSEN
SOLNESS
EL CONSTRUCTOR
ACS, BBVA, BONY, Airtel, CATALUNYA, LA VANGUARDIA